

της μετ' ὑπομονῆς. Ὁχι, ὑπῆρχον ἡμέραι καθ' ἃς ἡ καρδία μου ἐπανίστατο, διότι ἐγράφαις, χωρὶς ν' ἀγαπᾷ Το νὰ μὴ ἀγαπάται τις, τοῦτο ἀκόμη εἶναι δυνατὸν, ἀλλὰ τὸ νὰ μὴ ἀγαπᾷ — εἶναι θάνατος. Νὰ σοὶ τὸ ἐμολογήσω; ἐγόγγυσα κακὰ τῆς Προνοίας... παρεπονέθην, ἐπαναστήν κατ' αὐτῆς.

» Ἄλλ' ὁ ἐσωτερικὸς αὐτὸς θόρυβος παρήλθεν ὡς καὶ αἱ ἐλπίδες μου. Ἐνθυμοῦμαι τοὺς γλυκεῖς λόγους τῆς Μαρίας. « Καλὴν ἐντάμωσιν, ἀδελφή μου », καὶ δὲν μὲνει πλέον ἄλλο τι ἐν ἐμοὶ ἢ παθητικὴ τῆς ὑποταγῆς, ταπεινὴ τῆς αὐταπάρνησις. Δέομαι συνεχῶς, ἀλλὰ κλαίω σπανιώτατα. Σεῖς δὲ, σεῖς εἴσθε εὐτυχεῖς; »

Δὲν ἀπεκρίθην εἰς τὴν ἐρώτησιν τῆς Ὁρσῆς. Τὸ νὰ ἐμιλήσω περὶ εὐτυχίας ἐνώπιόν τῆς, ἦν τὸ αὐτὸ ὡς νὰ ὠμιλοῦν περὶ ἀχαριστοῦ φίλου ἐνώπιον ἐκείνων, εὐτίνας ἐλθισμον ἤησαν παρ' αὐτοῦ.

ἤρῃνας τινὰς μετὰ τὴν ἐπίσκεψίν μου ταύτην, καθ' ὥραιαν τινὰ πρῶϊαν τοῦ φθινοπόρου, ἤτοιμαζόμεν νὰ ἐξεέλθω, ἵνα μεταβῶ εἰς τῆς Ὁρσῆς, ὅτε νέος τις ὑπολοχαγὸς τοῦ συντάγματος, ὅπερ ἐσταθμεύειν εἰς τὴν μικρὰν πόλιν, ἐν ᾗ κατώκουν, ἤλθε νὰ με ἐπισκεφθῆ ἑυρών με ἐτόιμην νὰ ἐξεέλθω, μοὶ προσέφερε τὸν βραχιονά του, καὶ διευθύνῃ μετ' ἐμοῦ πρὸς τὴν στενὴν ὁδὸν τῆς Ὁρσῆς. Τυχαίως ἐτάληθα περὶ αὐτῆς, περὶ τῆς πρὸς αὐτὴν συμπαθείας μου, καὶ ἐπειδὴ ὁ νέος ἀξιωματικὸς, ὃν θέλω ἄνομάσει Γεώργιον Δερβαλ, ἐφαίνετο ἡδυνόμενος ἐκ τῆς διηγησεώς μου, ἐβάδιζα βραδύτερον. Ὅταν ἐφθάσαμεν εἰς τὸν φαιδὸν οἶκον, τῷ εἶχον διηγηθῆ ἅπασαν τὴν ἱστορίαν τῆς Ὁρσῆς. Τὴν ἐθεώρησε μετ' εὐσπλαγχνίας καὶ συμπαθείας, τὴν ἐχαίρει ἤτε καὶ ἐμακρύνθη.

Ἡ Ὁρσα ἐν ἀμηχανίᾳ εὐθεθεῖσα διὰ τὴν παρουσίαν ἐνὸς ξένου, ὅτε μόνον ἐμέπε περιέμενε νὰ ἴδῃ, ἡ ρυθρίασεν ἑλαφρῶς. Ἀγνοῶ ἀν ἦτο ἐξ αἰτίας τοῦ ἐρυθρίματος τούτου, ἀλλ' ἡ ταλαινα κέρη μ' ἐφάνη σχεδὸν εὐηδέης.

Δὲν δύναμαι νὰ εἶπω πῶσαι ἀρίστοι ἰδέαι διήλθον τὸ νοῦν μου ἑθεώρου ἐπὶ πολὺ τὴν Ὁρσαν, καὶ ἔπειτα εἰς τοὺς διαλογισμοῦ μου βυθισμένη, ἠγέρθη, ἔθεσα τὴν χεῖράν μου ἐπὶ τῶν βροστῶν τῶν μαλίων τῆς, κατεβίβασα αὐτοὺς πλείωτερον ἐπὶ τῶν ὠχρῶν παρεῖών τῆς. ἤγηρεσε μικρὸν μαῦρον βελκύθον, ὅπερ εἶχον δεμένον περὶ τὸν λαιμόν μου, καὶ τὸ ἔθεσε περὶ τὸν τράχηλόν τῆς, καὶ τέλος ἔλαβα ἔνθη τινὰ δι' ὧν ἐκόσμησα τὴν ζωὴν τῆς. Ἡ Ὁρσα ἐμειδία, χωρὶς νὰ ἐνοῆ. Μ' ἐλύπη πάντοτε τὸ μειδίσμα τῆς κόρης, διότι εὐδὲν ἂν δερῶ ερον παρὰ τὸ μειδίσμα τῶν δυστυχῶν. Φαίνονται μειδιῶντες διὰ τοὺς ἄλλους, ὅχι δι' ἐαυτοῦς.

(ἀκολοθ. ἑ). II.

ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ.

(Συνέχεια, ἴδε φυλλάδιον 406.)

—o—

Τὸ ὅλος ἀπροσδόκητον τοῦτο ἰδὼν ὁ Καστιλῶν, ὡχρίασεν, ἠνέωξεν ὄμματα ἐξεστηκότα, καὶ ἀνηγέρθη, χωρὶς νὰ προσφέρῃ λέξιν.

Ἡ Κλαρίσσα ἐχθαιμὸς διὰ τὴν ἀνήκουστον αὐθάδειαν τῆς θεραπευίδος, ἠγνόει πῶς νὰ τὴν ἐξηγήσῃ. Ἐκύταξε τὸν Καστιλῶν καὶ τότε μόνον εἶδε τὴν παραχρῆν, ὅφ' ἧς ἦτο κυριευμένος, καὶ πάραυτα σχεδὸν παράδοξος ἰδέα ἤλθεν εἰς τὸν νοῦν τῆς. Ἀντι λοιπὸν νὰ δργισθῆ κατὰ τῆς Ἀνθούλας, ἠρέσθη μόνον νὰ ἐρωτήσῃ μετρέμουςαν φωνὴν τὸ αἴτιον τῆς διαγωγῆς τῆς.

— Πάρετε ὀπίσω τὸ χαρτίον τοῦτο, κυρία, εἶπεν ἡ παιδίσκη, ἔλαβα ὡς πρὸς τοῦτο ὀδηγίας ἔχουσι τὰ ὄμματα ἐπὶ τῆς εὐγενείας του.

— Ἀνθούλα, νὰ μὴν ἐτρέλλῃθης;

— Δὲν νομίζω, κυρία, ἀλλ' ὅπως δήποτε, συγχωρήσατε νὰ εἰσαξῶ δύο ἄσμα, ἅτινα θέλουν σὰς ἐξηγήσει τοῦτο κάλλιον ἐμοῦ.

Καὶ ταῦτα εἰπούσα, ἡ Ἀνθούλα ἐξῆλθε, μεταδῶσα εἰς τῆς δεσποίνης Ἀδρηλίας.

— Τί ὑπάγει νὰ κάμῃ εἰς τῆς θείας μου; ἐπιθύρυσεν ἡ κόμισσα, εἰς ἄκρον ἀποροῦσα, καὶ τί σημαίνει...

— Σημαίνει τοῦτο, κυρία, ὅτι τὴν ἐπαθα. Δὲν εἶναι χρεία πολλοῦ πνεύματος, ὅπως μαντεύσω δὲ πιπτῶ θυμὸν συνωμοσίας ἀπρεποῦς.

Μόλις ἐπρόφερε τὰς λέξεις ταύτας καὶ εὐρέθη δι' ἐνόσ πηδῆματος εἰς τὸν ἐξώστην, τοῦ ὁποίου ὑπερβάς ἐπιτηδεῖως τὸ διαζῶμα, ἦτον ἔτοιμος νὰ γίνῃ ἄφαντος, καὶ μ' ὅλα ταῦτα στραφεῖς πρὸς τὴν κόμισσαν,

— Κλαρίσσα, ἀνεφώνησεν, ἐνῶ διὰ τῆς χειρὸς, ἦν εἶχεν ἐλευθέραν, τῇ ἀπέστειλεν ἀσπασμὸν ἐκφραστικόν. Κλαρίσσα ἡ τύχη, ἧτις προεδρεύει τῆς εἰμαρμένης εἶναι ἕνα διαβολόπαιδο. Ἐὰν μ' ἐσυγχώρει νὰ ἐπιτύχω τὴν ἐσπέραν ταύτην, ὁ διάβολος νὰ με πάρῃ, ἀν δὲν κατώρθωνα νὰ γίνω φρόνιμος ὡς τὸν Γρανδισῶνα. Ἐραστής καὶ κατεστραμμένος, δὲν ἐζήτην ἀπὸ τὸν οὐρανὸν εἰμὴ δύο θησαυροὺς πρὸς ἀντάλλαγμα τῆς βελτιωσεώς μου τὴν καρδίαν σου καὶ τὴν περιουσίαν σου. Μοὶ ὑπεξέφυγον ἀμφοτέρα, ἀλλ' ἐμολόγησε ὅτι ἐπλησίασα νὰ τὰ συλλάβω. Πλὴν ἔστω! ἄς πλεύσῃ ἡ ναῦς! ἀδιέφορον, κόμισσα, σὲ ἀγαπῶ πάντοτε, ὡς ἀπελπισμένος.

Ὁ Καστιλῶν ἐσκέφθη ὅτι δὲν ἔπρεπε πλείωτερα νὰ εἶπῃ καὶ κατέβῃ εἰς τὴν φραγκα, διότι ἡ θύρα ἧτις εἶχε κλεισθῆ ὑπὸ τῆς Ἀνθούλας προηγουμένως, ἠνοιγετο ἤδη.

Δ'.

Ὁφειλομεν νὰ εἰπώμεν πρὸς ἔπαινον τῆς Κλαρίσσης, ὅτι, μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Ροβέρτου, ἐκυριεύθη ὑπ' ὀδυνηρᾶς ἐντυπώσεως.

Συνηθάμετο ἔλεγχον τινὰ οὐ μόνον τῆς συνειδήσεως ἀλλὰ καὶ τῆς γυναικείας ἀλαζονείας τῆς. Ἐν τούτοις, ἔπαρσις τις μετ' οἴκου μεμιγμένη εἰς τὴν ἀνάμνησιν τῆς κόφρου, ἀλλ' ἱποτικῆς κατὰ τι γυναικαρεσκείας τοῦ Ροβέρτου, πρὸ πάντων δὲ ὁ ἀκατανόητος καὶ τολμηρὸς τρόπος καθ' ὃν εἰσῆλθεν, ἐπέφερον εἰς τὴν Κλαρίσσην στιγμιαίαν τινὰ ἐκχύθησιν. Ἦν δὲ αὕτη μάλλον παραφορά τις ἢ ἔρωσ. Ἄλλως τε, ἡ λύσις τῆς τόσον ἀλλοκότου καὶ τόσον ἀπροσδοκῆτου ταύτης σκηνῆς ἐπανέφερε τὴν κόμισσαν εἰς δλους τοὺς πρώτους τῆς τρόμου. Ἦτον ὑπὸ τὴν ἐπιρροίαν ἐνὸς τῶν κακῶν ἐκείνων ὄνειρων, ἅτινα συνέχουσι τὴν ψυχὴν καὶ τὰς αἰσθήσεις εἰς ἀορίστους ὁδύνας, τῶν ὁποίων ἀκατα-

νόητος ἢ αἰτία. Ὡρὰ καὶ μὲ μέτωπον ὑπὸ ἰβρώτος καυστικῷ διάδροχον, θεώρει τὸν Ῥοβέρτον ταλαντευόμενον ἐκτὸς τοῦ παραθύρου. Τὸ πρόσωπον αὐτοῦ, εἰς δὲ κατὰ τὴν ἰδέαν τῆς, ἐξωγραφίζετο ὁ ἱλιγκὸς τῆς ψυχῆς, ἐβλεπεν ἀλλοκότους ὄψεις λαμβάνον· καὶ τὰ ὄτια τῆς βοῶντα, δὲν ἤκουον τοὺς λόγους τοῦ Καστιλλῶν, εἰμὴ ὡς ἤχους συγκεχυμένους καὶ παραφώνους. Ἡ Κλαρίσσα, μετὰ ἐν λεπτόν, ἤθελε λειποθυμήσει· ἀλλ' ἡ ἀνοιχθεῖσα τὴν στιγμήν ταύτην θύρα, ὡς νὰ ἔφερε δρόσον τινα ἐπ' αὐτῆς, καὶ τὴν ἐνεψύχωσεν. Ἡ Κλαρίσσα ἐστράφη πρὸς τὴν θύραν, ἀφῆκε κραυγὴν σωτηρίας, καὶ ἔτρεξεν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς δεσποινῆς, ἧτις εἶχε παρουσιασθῆ εἰς τὸ ὑπόθυρον.

— Πρόσεχε λοιπὸν, Κλαρίσσα, ἀνεφώνησεν ἡ Κυρία Αὐρηλία, σιλοῦσα τὰς περὶ αἰῶν τῆς κομίσσης· ἀγαπῶ ἀρκετὰ τὰς θωπείας σου, κόρη μου, ἀλλὰ πρέπει νὰ φυλάξῃς ὀλίγας καὶ δι' ἄλλους.

Τὰς λέξεις δὲ ταύτας λέγουσα, ἐδείκνυεν ἄνδρα νεαρὸν καὶ χαρίεντα ἐκ τοῦ βραχίονος τοῦ ὁποῦ ἐκρατεῖτο. Ἦν δ' οὗτος τριακονταετῆς περίπου, εἶχε πρόσωπον γλυκὺ καὶ ἐκφραστικόν, τρόπους ἐντελῶς διακεκριμένους. Ἡ Κλαρίσσα ἐχαμήλωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ εἶπε τὴν χεῖρά τῆς πρὸς τὸν Ῥυτλάνδον.

— Ἀλλὰ, τί βλέπω ἐξηκολούθησεν ἡ Δέσποινα, πηγαινουσα νὰ καθῆσθαι εἰς τὸν ἀνακλινητῆρα, διότι ἡ ἡλικία δὲν εἴ ἐσυγχῶρει νὰ σταθῆ ἐπὶ πρὸς πολλὴν ὥραν· ὁ ἰεραξὲς ἐπάταξε; Τόσον χειρότερα, σὲ βεβαίω. Βοσκέπου νὰ γελάσω. Σὲ χρειάζονται χρήματα, περιστέρα μου;

— Κυρία . . . ἠθέλησε νὰ ψελλίσῃ ἡ Κλαρίσσα, εἰς τὸν ἀνώτατον βαθμὸν τεταραγμένη, ἀλλ' εἰ λόγοι τῆς ἐξεψύχθησαν εἰς τ' ἄκρα τῶν τρεμόντων χειλέων τῆς.

— Γρήγορα, γρήγορα, μυλόρδε, ἐπανελάθεν ἡ Δέσποινα· διηγῆθη τὴν ἱστορίαν σας. Θὰ ἀκούσης Κλαρίσσα, ἕνα διήγημα καὶ θ' ἀποθάνῃ ἀπὸ τὰ γέλοια. Ὁ Μυλόρδος μοι εἶπε μόνον τὸ χονδροειδέστερον αὐτοῦ μέρος· ἄλλως τε, ἤξευρε ὅτι αὐτὸς ὁ Κ. Καστιλλῶν εἶναι νόστιμος πανοῦργος, ἄκουε!

— Πρὶν σὰς εἶπω τι, κυρία κόμισσα, σὰς ζητῶ συγγνώμην διὰ τὴν ἔκτακτον ταύτην ἐπίσκεψίν μου . . .

— Μετὰ δεκαπενθήμερον αὐστηρότητα, διεκόψην ἡ Κλαρίσσα, στεναγμὸν ἀκούσιν ἀφῆσασα.

— Εἰπέ δεκαπενθήμερον ἔξοριον καὶ βάζανον, εἶπεν ὁ Ῥυτλάνδος, μὲ φωνὴν χαμηλὴν.

— Καλὰ, καλὰ, ἐπανελάθεν ἡ Δέσποινα, ἧτις ἐμάντευσε τοὺς λόγους τούτους, εὖ; ἡ κόμισσα οὐδ' ἐνόησε· θέλομεν ἀκολουθῆσαι σκεφθῆ πῶς ἔχομεν νὰ κλεισώμεν τὴν εἰρήνην. Ποτὰ δὲν θὰ τελειώσωμεν, ἂν πάντοτε εἰς τὴν ἀρχὴν εὐρισκώμεθα. Γρήγορα λοιπὸν ὅσον ἡμπορεῖτε.

— Καὶ λοιπὸν, φιλιτῆ Κλαρίσσα, ἐξηκολούθησεν ὁ ὀμότιμος τῶν Τριῶν ἠνωμένων βασιλείων, ἔμαθα ἀπίψαι ὅτι ἐμέλλετε νὰ γίνετε ἀντικείμενον αὐθαδῶς τινὸς ἀποπειρας ὑπὸ τυχοδιώκτου, εὖ τινος τὰς ἀκολασίας δυστυχῶς πρὸ δύο ἡμερῶν μόνον ἔμαθον καὶ ἔλαβα τὸ θαρξὸς νὰ ἔλθω νὰ ἐπαγρυπνῶ ἐφ' ὑμῶν.

— Ὁ Καστιλλῶν . . . τυχοδιώκτης . . . ἐπανελάθεν ἡ κόμισσα, μὲ φωνὴν χαμηλὴν, εἰσθε βέβαιος δι' ὅτι λέγετε μυλόρδε;

— Ἐντελῶς βέβαιος.

Ἡ Κλαρίσσα ἐσκίρτησεν· ἡ καρδία τῆς ἐσπράχθη ὑπὸ αἰσχος. Συναρπάχθη δὲ ἐν αὐτῇ αἰσθητικῇ περιρροῆσει πρὸς τὸ ἴδιον αἰσιμόν τῆς.

— Καὶ πῶς ἐμάθετε ὅτι ὁ ἄνθρωπος οὗτος εἶναι τυχοδιώκτης; ἠρώτησε χωρὶς νὰ τολμήσῃ νὰ ὑψώσῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς.

— Μὲ τὸν πλέον παράδοξον τρόπον, ἐξηκολούθησεν ὁ Ῥυτλάνδος, μετὰ τῆς εἰλικρινοῦς ἐκείνης καὶ μεριόφρονος ἀπλότητος, ἦν ἔχουσι πάντες οἱ εὐγίνοὺς κπιαγωγῆς ἄθροιστοι. Ἡμεῖν πρό τινων ἡμερῶν εἰς τὸ καφφενεῖον τῶν Παρισίων αἴφνης, μετὰ τῶν συνδιαλέξεων φληνάφων τινων, ἐξ ὧν τινὰς ἐγνώριζα, ἤκουσα προφερόμενον τὸ ὄνομά σας.

— Τὸ ὄνομά μου! ἐπανελάθεν ἡ Κλαρίσσα, ὠχρίασασα.

— Πλησιάζω τότε, χωρὶς νὰ μὲ παρατηρήσωσι, καὶ ἀναγνωρίζω τὸν Καστιλλῶν. Ἐνητχολεῖτο εἰς τὸ νὰ συμφωνήσῃ τοὺς ὄρους στοιχήματός τινος.

— Ὁ αὐθάδης, ὁ ἀναισχύντος, εἶπεν ἡ κόμισσα, ὡς ἂν καθ' ἐαυτὴν σκεπτομένη.

— Ἐπρόκειτο ἀπλῶς περὶ τοῦ μετὰ σοῦ συνεικεσίου του. Ἐστοιχηματίζεν ὅτι ἤθελε τελεσθῆ πρὶν τῆς λήξεως τῆς ἑβδομάδος. Ἐπρότεινε μετὰ τινος, τοῦ ὁποῦ το ὄνομα ἐλητμήνητα, δικόσια λουδοβίκια.

— Βλέπετε ὠρτί μου, Κλαρίσσα, ὅτι διὰ χάριν σας ἀπερτίσαν δικόσια λουδοβίκια; ἀνεφώνησεν ἡ Κυρία Αὐρηλία· τῆ ἀληθεία, ἀγαπητή μου, ἀξίζεις περισσότερα. Ἀλλὰ δικόσια λουδοβίκια εἶναι ἴσως παστῆς διὰ τοὺς οὐτιδανούς τούτους.

— Οἰά μου . . . εἰσθε ἀδυσώπητος!

— Καλὸ, καλὸ, εἰσιπῶ· ἐπειτα δὲν σὲ ἐκλεψν, αὐτὸ εἶναι τὸ οὐσιῶδες. Ἀλλ' ἐξακολουθήσατε, μυλόρδε.

— Φεὶ! Κλαρίσσα, δὲν ἤξεύρω ἂ μοι συγχωρήσετε κίνημά τι ζωηρότητος, ὅπερ ἀκούσιω; μου ἔπραξα. Τώρα τὸ συλλογίζομαι, ὀλίγον εἰσιψε νὰ διακινδυνεύσω τὴν ἀμόλυτον ὑποληψίν σας, διὰ λυπηροῦ σκανδαλοῦ· πλὴν τί νὰ σὰς εἶπω; δὲν ἐδουήθην νὰ κρατηθῶ ἀπὸ αἰσθημά τι φρίκης. Εἰξουρον ὅτι ὁ Ῥοβέρτος, εὐτίνος αἰ συνεχεῖς ἐπισκέψεις; σὰς ἐνοχλοῦσαν ἀπὸ τοῦ τελευταίου ἔτους, ἦτον εἰς τῶν νεανιῶν ἐκείνων, ὧν ἡ ὑποπτος ὑπαρξίς ἐπιφέρει εἰς Παρισίους τὴν ἄσπιτον ἀργίαν, καὶ οἱ τὸ ὄνομα μιᾶς γυναικὸς προφερόμενον ὑπὸ τῶν χειλέων του δὲν ἠδύνατο νὰ μὴ μὲνῆ ἀμώμων!

— Ὁ αἰσχος! ἐφέλλισεν ἡ Κλαρίσσα· μετὰ φωνῆς πνιγομένης ὑπὸ τῶν λυγμῶν. — Καὶ τότε, ἐξηκολούθησεν αὐτὴ ὑψούσα τοὺς ὕγρους ὀφθαλμοὺς τῆς, τί ἐπράξετε, Ῥυτλάνδε;

— Ἐκλεῖσα τὸ στόμα τοῦ ἀναιδοῦς διὰ τοῦ μετακαρπίου τῆς χειρός μου.

— Ἐνα κόλαρον!

— Ὁ! μὴ φρίττης, εἶπεν ἡ Δέσποινα· ἐντεῦθεν ἀρχεται τὸ περιεργότερον τῆς διηγῆσεως. Ἐτυμφωνήσατε τούτῳ ἀχιστὸν συνέντευξιν, δὲν εἶναι ἀληθὲς μυλόρδε;

— Πραγματικῶς, ἐξηκολούθησεν ὁ Ῥυτλάνδος διὰ χθὲς τὸ πρωί. Ἀλλ' ἀκούσατέ με, Κλαρίσσα, καὶ μὴ δυσαρτισήσθε ἂν μέλλω νὰ σὰς εἶπω . . . τι. Σὰς ἀγαπῶ πολὺ περισσότερον τῆς τιμῆς μου· καὶ ἐν τούτοις ἐπήγα νὰ φανεύσω ἄνθρωπον, ὅντινα ἴσως . . .

ὡ πιστεύω ὅτι ἤθελον ἀποθάνει διὰ τῆς αὐτῆς πληγῆς, ἣς ἤθελε σᾶς ἀφαιρέσει τὴν εὐτυχίαν. . .

— Ἄ! . . ἀκόμη μὲν θυσιάν; διέκοψεν ἡ Κλαρίσσα, μετὰ πείσματος, οὐ δὲν ἤθυνατο γὰρ ἐνοήσῃ τὸ αἴτιον.

— Θὰ ἦτο, ἴσως ἡ τελευταία . . . Ναι, Κλαρίσσα, ναι, ἔτριμον ἐφροβούμην μήπως, ταπεινωθεὶς ἀπαξ μέχρις αὐτοῦ γίνω ἐκτός ἐμαυτοῦ. Γίς ἤξευρει, εὐώπιον τοῦ ἀνθρώπου τούτου ἡ κλαγὴ τοῦ ξίφους ἴσως ἤθελε πνίξει τὴν φωνὴν τῆς καρδίας μου. Ἡ θεὰ τοῦ ἀντιπάλου τούτου, ἡ λυπηρὰ ἰδέα ὅτι τὸν ἠγαπάτε . . . Ὅχι, ὄχι, Κλαρίσσα, δὲν ἤθελον δυνηθῆναι νὰ κρατήσω τὸν βραχίονά μου. Ἦθελον φονεύσει τὸν Ῥοβέρτον ναι, εἰς τὴν ψυχὴν μου, αἰσθανομαι ὅτι ἤθελον τὸν φονεύσει!

Ἡ Κλαρίσσα ἠγέρθη ἐκ τοῦ καθίσματός της μετὰ ταχύτητος ἀστραπῆς, καὶ ἔτριξε πρὸς τὸν Ῥυτλάνδον, οὕτως ἔλαβε βιαίως τὰς χεῖρας.

— Ἡ ἔλαττε τὸν φονεύετε; ἀνεφώνησε πνευστιῶτα.

Τὸν Ῥυτλάνδον ἠπικτησεν ὁ τρόπος τῆς κωμίσσης, πιστεύσαντα ὅτι ὁ κίνδυνος, ὃν διέτριξεν ὁ Ῥοβέρτος, ἦτο τὸ μόνον αἴτιον τῆς παραχῆς της· διὸ αἰφνης κατέστη ὠχρότατος καὶ ἀπώθεσε τὴν Κλαρίσαν.

— Ναι, Κυρία, ἐπανάλαβε ῥίπτων βλέμμα θλιβερόν, καὶ τρίξων τοὺς ὀδόντας, ναι, ἤθελον τὸν συντρίψει διὰ τῆς ἀκμῆς τοῦ ξίφους μου, μᾶλλον παρὰ νὰ τὸν ἀφήσω μικρὰν πνοὴν ζωῆς!

— Ῥυτλάνδε . . . εἴθε λοιπὸν ζηλότυπος;

— Ζηλότυπος μέχρι θανάτου . . .

Ἡ Κλαρίσσα ἐσκίρτησεν, ἐνῶ ταχεῖα τις φλόξ ἐλάμπρυνε τὰ δάκρυα της. Ἡ δέσποινα ἐκρότησε τὰς μικρὰς της χεῖρας, εἰς σημείον νίκης.

— Μιλόρδε! ἀνέκραξεν, ἰδοὺ εἶπατε σημαντικὴν λέξιν· σᾶς εἶμαι κατὰ πολλὰ ὑπόχρεως, ἐπέευσαν τὰ μάγια. Διαβολὴ! ἦτο πλέον καιρὸς. Ἀλλὰ τελειώσατε γρήγορα τὴν ἱστορίαν σας, θὰ ὑπάγω νὰ κοιμηθῶ. Τὸ ψῆχος δὲν χωρατεύει.

— Κλαρίσσα . . . ἐψιθύρισεν ὁ Ῥυτλάνδος ὅστις δὲν ἤκουε παντελῶς τὴν δέσποιναν, δὲν ἤξεύρω ἂν πρέπη νὰ ἐνοήσω . . . μειδιάει!

— Ἐξακολουθεῖτε τὴν διήγησίν σας, Ῥυτλάνδε· ἐλέγετε ὅτι ἐφοβεῖσθε νὰ φονεύσῃτε τὸν Κατιλιάνον.

— Βιβαίως· χθὲς τὸ πρωὶ τὸ σχέδιόν μου ἦτον ἀποφασισμένον· ἐπρόσμενα πληροφορίας τὰς ὁποίας ἔλαβα. Ἐὰν ὁ Ῥοβέρτος ἤξιζε πλεῖστον ἢ ὅσον ἐνομιζέτο, ἐὰν, παρὰ τὰς ἀνοησίας του καὶ τὰς ἀσωτίας του, εἶχε καρδὴν ἀξίαν τῆς ἰδικῆς σας, ψυχὴν γνωρίζουσαν νὰ ἐκτιμᾷ τὴν ψυχὴν σας, ἔρωτα τῶσαν καθαρὸν, εὐγενῆ, μέγα· ὥστε νὰ ἦναι ἄξιος τῆς πρὸς ὑμᾶς προσφορᾶς του, καὶ λοιπὸν . . . ἤθελον φύγει . . . ναι, Κλαρίσσα, ἤθελον φύγει ὡς ἀνάνδρος! Ἀποφεύγων πᾶν σκάνδαλον, προλαμβάνων πᾶν δυστύχημα. ἤθελον ὑπάγει· πάλιν εἰς Ἀγγλίαν,

καὶ ἤθελον κλεισθῆναι εἰς τὸν ἀρχαῖόν μου πύργον τοῦ Γρύμνορ.

— Ῥυτλάνδε! καὶ ἐλησμόνεος λοιπὸν τὴν ὁποίαν ἔδωκα ὑπόσχεσιν εἰς τὸν ἀποθνήσκοντα κόμητα;

— Ὁ ἔρωσ σας μόνος ἤδυνατο νὰ με κάμῃ νὰ τὴν ἐνθυμῶμαι . . . Μήπως πρὸ πολλοῦ δὲν τὴν ἐλησμόνησα!

— Πῶς; ὑποφέρατε ἐκ τῆς ἐπιτορκίης μου;

— Ἐπιτορκίης σας! . . . βεβαιωθῆτε, Κλαρίσσα, εἶπεν ὁ Ῥυτλάνδος μετὰ μελαγχολικοῦ μειδιάσματος· δὲν σᾶς εἶπον ὅτι προθύμως ἤθελον ἀποθάνει μᾶλλον ἢ νὰ μὴ σᾶς ἀφήσω νὰ φωνῆτε ἐπιτορκος.

— Ῥυτλάνδε! ἀνέκραξεν ἡ Κλαρίσσα, ῥιπτομένη εἰς τὰς ἀγκάλας του.

— Αἶ, αὐτὸ τοῦτο ἐφροβούμην ἀνερώνησεν ἡ δέσποινα· ἀλλὰ δὲν θὰ τελειώσωμεν τὴν νύκτα ταύτην. Ἐν ὀνόματι τοῦ ἁγίου προστάτου μου, Ῥυτλάνδε, ἔσω φρονιμώτερος τῆς εὐμορφῆς ταύτης τριλῆς, καὶ τελειώτατέ μας τὴν ἱστορίαν σας, πρὶν ἀρχίσετε τὸ μυθιστόρημα, τοῦ ὁποίου βλέπω ὅτι ἀπακόψατε τὸ νοστιμώτερον, πλὴν καὶ τὸ διεξοδικώτερον κεφάλαιον.

— Ὡ, τὸ τέλος τῆς ἱστορίας δὲν ἔχει πολὺ τὸ ἐνδιαφέρον, ἐπανάλαβεν ὁ Ῥυτλάνδος, ὅστις δὲν ἀφῆκε πλέον τὴν χεῖρα, ἣν ἡ Κλαρίσσα τῷ ἐγκατέλειψε. Χθὲς λαμβάνω γραμματίον τοῦ Ῥοβέρτου, ἐνῶ ἐδικαιολογεῖτο, διὰ λέξεων ἀμφιβάλλων. Τρέχω, πληροφοροῦμαι· μαρθάνω ὅτι κρύπτεται, διωκόμενος ὑπὸ πλείστον, οἷσινες παρ' αὐτοῦ εἶχον ἀπατηθῆναι. Γέλωσ πάντων, ἔλα τὰ ἔμαθα. Ὁ Ῥοβέρτος ἦτο ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν τοῦ νόμου. Ἐζητεῖτο καὶ μετ' εὐ πολλὸ βιβχίως ἤθελον τὸν συλλάβει. Τότε φρικτὴ ἰδέα μοι ἐπῆλθεν εἰς τὴν κεφαλὴν. Ὁ ἄνθρωπος οὗτος σᾶς ἠγάπησε, Κλαρίσσα· ἔκαμε πλεῖστον, διανούμενος τὴν ὑπόληψίν σας μὲ τὰς θορυβώδεις ἀρροσύνας του. Οἱ Παρίσιοι γνωρίζουσιν ὅτι ἐζητήσε τὴν χεῖρά σας, τὸν εἶδον μυριάκις πλησίον σας, εἰς ὄλους τοὺς δημοσίους περιπάτους, καὶ αὐτὸν τὸν ὁποῖον ἡμεῖς ἔθεωρεῖτε ἐντιμον, ἐμελλον νὰ σύρωσιν εἰς τὰ δικαστήριον. Οὗτος δὲ πρὸς ὑπεράσπισίν του, ἤγειλον ἴσως ἀναμείξῃ τὸ ὄνομα τῆς Κλαρίσσης . . . »

Ἡ κόμισσα δὲν ἐδυνήθη νὰ κρατήσῃ κραυγὴν φρίκης, καὶ οἱ χαρακτῆρες αὐτῆς ἠλλοιωθῆσαν τοσοῦτον ταχέως, ὥστε ἡ δέσποινα, πᾶν σθένος καταβληθεῖσα, ἠγέρθη μόνη καὶ ὑπῆγε νὰ λάβῃ τὰς χεῖράς της, τὰς ὁποίας συνέθλιψε μετὰ τρυφερᾶς συγκινήσεως.

— Κλαρίσσα, τέκνον μου, ἠσύχασε, τῆς εἶπε μετὰ φωνῆς γλυκείας καὶ δακρυόεσης, οὐδὲν τοιοῦτον θέλει σέ συμθεῖ. Ὁ Ῥυτλάνδος ἐπρόλαβε τὰ πάντα. Ἡ δὲ αὐτὸ δαπάνη εἶναι μὲν ἑκατὸν περίπου χιλιάδες φράγκων, ἀλλὰ τοῦλάχιστον ὁ πανοῦργος οὗτος Ῥοβέρτος δὲν θὰ ὑπάγῃ εἰς φυλακὴν. Ὁ ἄθλιος δὲν ἤθελε βιβαίως ἀθαδιάσει τὸ ἐσπέρας τοῦτο νὰ ἔλθῃ πρὸς σέ, ἐὰν ἤξευρον ὅτι, σήμερον μάλιστα, ὁ Ῥυτλάνδος τὸν ἀπῆλλαξε πάσης δικαστικῆς καταδιώξεως. Εἶθε νὰ φρονιμώσῃ, ἀφοῦ γνωρίσῃ τὸ τότεν εὐτυχῆς

δί' αὐτὸν τέλος τοῦ οὐμβάντος τούτου. Τὸ λοιπὸν, παρηγορήσου, μικρὰ, καὶ ἐνθυμῶ μόνον τὸ συμβάν τοῦτο, ὡς μάθημα σωτήριον. Ἡμεῖς αἱ γυναῖκες, βλέπεις, εἴμεθα ὀλίγον ὡς αἱ σκνίπις· ἀγαπῶμεν πᾶν τὸ λάμπον εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μας· ἐπειτα εἴμεθα φιλάρεσκοι, καὶ ἔχομεν μίαν γελίαν μανίαν νὰ λατρευώμεθα μετὰ κρότου. Τὸν ἀγαθὸν, τὸν εὐγενῆ, τὸν ἀφωτισμένον καὶ μετριόφρονα, αὐτὸν πολυλάκεις οὐδὲ γυρίζομεν νὰ ἰδῶμεν, ἐπιθυμοῦμεν. . . »

— Φθάνει ἀγαθήμου θεῖο, φθάσει· βλέπετε κελῶς, ὅτι δὲν ἐπιθυμῶ πλέον τίποτε. »

Ἡ κόμισσα εἶχε ἀρῖσει τὴν κεφαλὴν τῆς νὰ πύση εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Ῥυτλάνδου, καὶ ἤγειρε πρὸς αὐτὸν βλέμματα ἔμπλια ἔρωτος.

« Ὁ Ῥυτλάνδε! τῷ εἶπε μετὰ φωνῆς μεστής ἠδονικωτάτης θοπέας, καὶ ἀφελείας ἐπαγαγιωτάτης, ἐὰν ἤμην ἐλευθέρη νὰ σᾶς ἀποποιήθῃ τὴν χεῖρα μου, πρὸ πολλοῦ ἤθελον σᾶς τὴν προσφέρει. »

Ἡ δέσποινα τὰς λέξεις ταύτας ἀκούσασα, κτελύθη ὑπὸ παραφόρου ἠλαρότητος.

— Βλέπεις, Κλαρίσσα, σὲ ἀγαπῶ ὅ,τι καὶ ἂν κάμης, διότι εἶσαι γυνὴ μέχρι τοῦ λεπτοῦ ἄκρου τῶν ὠρῶν δακτύλων σου.

— Καί, ἐν τούτοις, εἶπεν ἡ κόμισσα κινῶσα τὴν κεφαλὴν μὲ ὕφος κακίζοντος, δὲν ἐφοβήθη ἀπόψε νὰ μέ. . . Κακὴ Αὐρηλία. . . νὰ με εἰπέις, ὅτι ὁ Ῥυτλάνδος ἐμελλε νὰ νυμφευθῇ!

— Ἀφελὴς ποῦ εἶσαι! τὸ εἶπα διὰ νὰ σὲ κάμω νὰ τὸν θελήσης. . . Καί, ἐπειτα, μήπως τόσον πολὺ ἠπατήθημεν; » ἀπεκρίθη ἡ δέσποινα θεωροῦσα ἀμφοτέρους μετὰ λεπτοῦ μειδιάματος.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ) Π. Η.

ΠΡΩΤΑ ΠΛΟΙΑ ΤΟΥ ΜΕΞΙΚΑΝΙΚΟΥ ΝΑΥΤΙΚΟΥ.

(Διήγημα ἱστορικόν).

Α'.

Ἀπὸ τῆς νήσου Γουαϊάτης εἰς Ἀκαποῦκον.

Τὴν 18 ὀκτωβρίου 1825, δύο πλοῖα, ἡ Ἀσία ναὺς μεγάλη καὶ ἡ Καρτερία ἡμιόλιον ὀκτώ τηλεβόλων, προσωρμίζοντο εἰς τὴν Γουαϊάτην, μίαν τῶν Μαρριανῶν νησῶν· τὸ πλήρωμα τῶν πλοίων τούτων, πρὸ ἕξ μηνῶν ἀναχωρήσαν ἐκ τῆς Ἰσπανίας, μὴ ἔχον ἐπαρκῆ τὰ πρὸς ζωάρκειαν, μόλις λαμβάνον τὸν μισθὸν τον, καὶ ὑπὸ τῶν κακοπαθειῶν καὶ τῶν κόπων βασανιζόμενον, συνελάμβανε κρυφὰ σκοποὺς στασιαστικοῦς, οἵτινες μάλιστα υπεθάλλοντο μετὰ πλειοτέρας ἐνεργείας εἰς τὴν Καρτερίαν, διηκουμένην ὑπὸ τοῦ πλοιάρχου δὸν Ὀρτέβα, ἀνδρὸς τραχέως καὶ ἀτρομήτου ἐν πανὶ καιρῷ καὶ περιστάσει. Ἀβαρία σημαντικαί, ἀπρόοπτοι, καὶ ἀπίθανοι ἔχον ἀναγκάσει

τὸ ἡμιόλιον νὰ σταματήσει, καὶ υποχρεῖται τὴν Ἀσίαν, διοικουμένη ὑπὸ τοῦ δὸν Ῥόκη Γουτουάρη, νὰ προσωρμισθῇ ἐν τῷ ῥηθέντι λιμένι. Μίαν νύκτα, ὁ πολυγνώμων εἶχε θραυθῆ, ἀγνωστον πῶς μίαν ἄλλην οἱ πρότουσι (hau bans) εἶχον κοπῆ, ὁ δὲ ἰτὸς ἐπίπτε μεθ' ὄλου τοῦ καταρτισμοῦ του.

Ἡ νῆσος τῆς Γουϊάτης ὑπαγομένη, ὡς αἱ Μαρριαναί, εἰς τὴν γενικὴν διοίκησιν τῶν Φιλιππινῶν, παρέχει εἰς τοὺς Ἰσπανοὺς ἀτυλὸν πρὸς ἐπανόρθωσιν τῶν ναυσιβλαβειῶν των.

Ὁ δὸν Ὀρτέβας παρέστησεν εἰς τὸν δὸν Ῥόκην τὴν παραλυσιάν τῆς πειθαρχίας, ἣν παρετήρησεν εἰς τὰ πλοῖόν του, καὶ οἱ δύο πλοιάρχοι κατέλαβον διπλοσὶαν ἐπαγυπνησιν καὶ αὐστηρότητα.

Ὁ δὸν Ὀρτέβας ἐπαγυπνεῖ πρὸ πάντων δύο ἐνθρώπους τοῦ πληρώματός του· Καὶ ὁ μὲν ὑποπλοίαρχος Μαρτινέζ, πολλὰς, ἐξαγοπηήσας τὴν στρατιωτικὴν ἀξιοπρέπειαν του, εἰς διαβουλίᾳ μετὰ νινω ναυτῶν, ἐτέθη ὑπὸ κράτησιν ἐνὸς τοῦ καιτωνισκοῦ του· κατὰ τὸ διάστημα δὲ τούτου, ἔλαβεν αὐτοδικαίως ὁ σημαιοφόρος Παῦλος τὴν ὑποπλοιαρχίαν τῆς Καρτερίας. Ὁ δὲ σκοπιωδὸς Ἰωσή, ἄθραυτος οὐδ' ἀνδρὸς καὶ καταφρονητός, οὐκ ἔβλεπε πᾶν αἰσθημα ανεφέρετο εἰς τὸν χρυσόν, ἐτέθη εἰς ἐπιτήρησιν ὑπὸ τοῦ ἐντιμοῦ ναυκλήρου Ἰακώβου, πρὸς ὃν ὁ δὸν Ὀρτέβας εἶχε πᾶσαν ἐμπιστοσύνην.

Ὁ σημαιοφόρος Παῦλος ἦτο ψυχῆ· εὐγενοῦς καὶ γενναῖος. Μείνας ὀρφανὸς μικρόθεν, καὶ ὑπὸ τοῦ πλοιάρχου Ὀρτέβα ἀνατραφεὶς, ἠθάρτετο εὐγνωμοσύνην πρὸς αὐτὸν, ὥστε καὶ εἰς πῦρ καὶ εἰς θάνατον ἦτον ἔτοιμος ὑπὲρ αὐτοῦ νὰ θυσίη. Εἰς τὰς μικρὰς συνδιαλέξεις του μὲ τὸν ναυκλήρον ἐδεικνύετο τῆς νότητός του ἡ θερμότης καὶ τῆς καρδίας του ἡ εὐλακίαιος, δμιλοῦσα διὰ τῆς υἱικῆς στοργῆς του· ὁ δὲ ἀγαθὸς Ἰακώβος τῷ ἔθλιβεν ἰσχυρῶς τὴν χεῖρα, ἐνῶν τὴν ἠθελὲ νὰ εἶπῃ ὁ σημαιοφόρος. Ἀλλὰ, καίτοι εἶχεν ὁ δὸν Ὀρτέβας δύο ὑπερφωτισμένους ἀθρώπους, τὴν ἠδύνατο νὰ πράξῃ ἐναντίον ὀλοκλήρου πληρώματος, ἐμπροσθὺς καὶ ἀπαιδεύτου;

Τὴν παραμονὴν δὲ τοῦ ἀπόπλου, ὁ ὑποπλοίαρχος, εὐρισκόμενος εἰς σκοτεινὸν τιχαπηλεῖον μετὰ τῶν ναυκλήρων καὶ τῶν ναυτῶν τῶν δύο πληρωμάτων,

— Ἀδελφοί, ἔλεγεν ὁ Μαρτινέζος, χάρις εἰς τὰς σοφὰς ναυσιβλαβείας μου, τὸ βρῖκτον προσωρμισθῆ, καὶ οὕτω ἡμέρῃσα νὰ ὀμιλήσω μαζὶ σας!

— Εὐγε! εἶπεν ἡ συνέλευσις ὁμοφώνως.

— Ἰδοὺ τί σκοπὸν ἔχομεν· νὰ ἐξουσιάζωμεν τὰ δύο πλοῖα καὶ νὰ κινήσωμεν πρὸς τὰ παράλια τῆς Μεξικῆς. Ἡ ἰέα ὀμοσπονδία, στερημένη ναυτικοῦ, θέλει ἀγοράσει μετὰ ὑπεροχον τιμῆν τὰ πλοῖα μας, καὶ ὄχι μόνον οἱ λογαριασμοὶ μας καὶ αὐτὸν τον τρόπον θὰ κανονισθοῦν, ἀλλὰ θέλωμεν περιπλέον ἐξίσου μοιράσει τὸ κέρδος μεταξύ μας.

— Συγκατανεύομεν!

— Ἐνα πυροτέχνημα θέλει ἀφελθῆ ἀπὸ τὸ πλοῖον, ὡς σύνθημα.